

La terra i el cel

written by Pilar Fernández | 25 de March de 2024

Conta Clarín en *La Regenta* que, quan algú es queixava del mal temps en Vetusta (el nom literari que ell li va posar a Oviedo), era costum respondre “o el cielo o el suelo”, volent dir que no es podia tindre un meravellós cel blau i mantindre la bellesa verda de la nostra terra.

Els dies 22 i 23 de març hem fet possible a Astúries tindre el cel i la terra. És possible jugar i gaudir del futbol i no ser persones violentes; és possible millorar la convivència en els centres i millorar al mateix temps els resultats acadèmics; és possible parlar d'amor des de la llibertat, la passió i la bellesa; és possible detindre els atacs i els assetjaments sense violència i sense rebaixar les expectatives més altes sobre les persones que ens envolten; és possible fer ciència del més alt nivell i anar de bracet de les escoles i les famílies en el seu dia a dia.

Fa alguns mesos vam començar a somiar amb la possibilitat de portar al món del futbol les evidències científiques, quan ens van demanar ajuda des de la Federació Asturiana de Futbol per a implantar el model dialògic i col·laborar en la redacció del seu Pla de Protecció a la Infància i l'Adolescència. Després d'algunes reunions, ja el divendres 22 hem pogut presentar i compartir amb àrbitres, entrenadors, presidents de clubs, jugadors, premsa i famílies la posada en marxa d'esta transformació en la

qual, a muscles dels gegants del futbol i la ciència, podem arribar a més de 28 000 xiquets i xiquetes que juguen al futbol a Astúries.

Eixa mateixa vesprada, portant en el pit la bellesa d'una flor de Botticelli, vam començar a inundar els corredors de l'IES Alfons II de coeducació, de diàleg igualitari, de bellesa, bondat i veritat. Tres tertúlies feministes dialògiques ens van permetre dialogar a partir de referents com bell hooks, d'articles d'investigació sobre les noves masculinitats alternatives i sobre l'impacte social de la ciència, de com ser "arquitectes del nostre propi cervell", en espais plens d'actes comunicatius molt transformadors. Els [artistes socials](#) començaven a embellir els nostres espais. La prejornada obria les portes d'una nit de cel estrelat, en la qual els diàlegs i els somnis van continuar creixent.

Desafortunadament, eixe mateix dia, altres persones van preferir dedicar-se a tractar d'enfosquir la lluentor que s'acostava per al matí següent, intentant espantar a l'organització i a la institució que ens acollia amb missatges difamatoris i amenaçadors, però no es pot tapar el sol amb un dit: els equips del CREA i d'Astúries AEBE coneixen bé les evidències sobre [violència de gènere aïlladora](#), així que va ser molt fàcil aplicar-les i la lluentor es va multiplicar per mil. Amistats, confiança, valentia, escut, suport, afecte... i "tots a l'una" vam aconseguir que la jornada fora un èxit aclaparador.

Sí, era el primer dissabte de vacances a les escoles asturianes però, a les 9.30 del matí, la sala d'actes de l'Alfons II, amb un aforament de 200 persones, estava repleta. Professorat, famílies, persones investigadores i de l'administració i el govern estàvem llestes i desitjoses de començar a compartir la jornada sobre gènere més

important que hi haja hagut mai a Astúries. Set persones investigadores, 5 d'elles entre les 10 millors en el rànquing d'investigació sobre *gender violence*, van oferir conferències, panells i diàlegs. Des de la investigació més profunda i de més nivell, la que es cocrea dialògicament amb totes les persones implicades, vam poder desmuntar mites com els que defenen que l'amor romàntic mata o que qualsevol home és un potencial violador, o que necessitem deixar de costat la preocupació per l'excel·lència acadèmica per a aconseguir l'excel·lència ètica.

La jornada va ser intensa, emocionant, il·luminadora. Una alumna universitària deia en acomiadar-se «tinc foc dins, necessite començar a fer això en les meues pràctiques», una professora preguntava «quantes “re” es poden posar abans de “re-encantar”?», una altra deia «vull començar ja el club de valents en infantil». Diverses persones s'emocionaven fins a les llàgrimes en la clausura, perquè és veritat que és profundament emocionant saber que és possible esta transformació, que a Astúries, o allà on s'estiga llegint açò, és possible transformar l'educació, és possible tindre el cel i la terra.